

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Cob/137/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1115202799
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Elena Kúšová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1115202799.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kúšovej a členiek senátu JUDr. Tatiany Pastierikovej a JUDr. Dany Šiffalovičovej, v právnej veci žalobcu: Nadácia 21. storočia "v likvidácii", Mariánske nám. 31, 010 01 Žilina, IČO: 37 805 878, zastúpený: PETKOV & Co s.r.o., Šoltésovej 14, 811 08 Bratislava, IČO: 50 430 742, proti žalovanému: Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky, Špitálska 4,6,8, 816 43 Bratislava, IČO: 00 681 156, zastúpený: Martin Pavle s.r.o., Pribinova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 860 450, o určenie neexistencie práva na zaplatenie 78.670,20 Eur, o zaplatenie 142.056,62 Eur s príslušenstvom a o zaplatenie finančného zadost'učinenia v sume 50.000,- Eur, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 26Cb/57/2015-492 zo dňa 16.10.2019, takto

rozhodol:

I. Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 26Cb/57/2015-492 zo dňa 16.10.2019 potvrdzuje.

II. Žalovaný má proti žalobcovi nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. výrokom konanie v časti zaplatenia sumy vo výške 50.000,- Eur z titulu finančného zadost'učinenia zastavil. II. výrokom žalobu zamietol. III. výrokom priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súdny úradník samostatným uznesením.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa domáhal žalobou zo dňa 30.01.2015 voči žalovanému určenia neexistencie práva na zaplatenie 78.670,20 Eur, zaplatenia 142.056,62 Eur s príslušenstvom a zaplatenia finančného zadost'učinenia v sume 50.000,- Eur. Žalobca svoje nároky uplatnené žalobou odôvodnil tým, že uzavrel so žalovaným v roku 2008 Zmluvu o poskytnutí nenávratného finančného príspevku č. 27140130139/2008 (ďalej aj „Zmluva o NFP“), ktorej predmetom bola úprava práv a povinností zmluvných strán pri poskytnutí NFP na realizáciu aktivít projektu s názvom: Lepšie služby verejnosti v meste Žilina (ďalej aj „Projekt“). Na základe Zmluvy o NFP (NFP - nevratný finančný príspevok) sa žalovaný zaviazal zúčastniť sa na spolufinancovaní Projektu do výšky 95 % z celkových oprávnených výdavkov a za tým účelom poskytnúť žalobcovi NFP do výšky 316.570,23 Eur (bod 3.1. Zmluvy o NFP), a to formou kombinácie zálohových platieb a refundácie podľa bodu 5.1 Zmluvy o NFP. Žalobca sa zaviazal zabezpečiť vlastné zdroje financovania Projektu v zostávajúcej časti 5 % / bod 3.1. c) Zmluvy o NFP/. Zmluva o NFP je uzatvorená ako tzv. inominálny kontrakt podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka. Výrok o určenie neexistencie práva za zaplatenie sa týka zálohových platieb, keď medzi žalobcom a žalovaným je spor týkajúci sa existencie/neexistencie povinnosti žalobcu vrátiť najneskôr ku dňu 07.02.2015 „krátenú“ sumu vo výške 78.670,20 Eur z titulu zníženia

limitov oprávnených výdavkov jednostranným prejavom vôle žalovaného formou Usmernenia vydaného žalovaným č. N3/2007 v znení účinnom navyše "dávno" po tom, ako bola výška limitov oprávnených výdavkov obojstranne dohodnutá v Zmluve o NFP schváleným rozpočtom. Uvedený spor spôsobuje právnu neistotu žalobcu: (i) vo vzťahu k ďalšiemu trvaniu Zmluvy o NFP, keďže žalovaný avizoval odstúpenie od Zmluvy o NFP so všetkými z toho plynúcimi právnymi dôsledkami spôsobilými ohroziť samotnú existenciu žalobcu; (ii) vo vzťahu k vzniku sekundárnej právnej zodpovednosti podľa zákona č. 528/2008 Z. z. v spojení so zákonom č. 523/2004 Z. z., a to najmä zodpovednosti za porušenie finančnej disciplíny a hrozby uloženia pokút a penále; (iii) v krajnom prípade vo vzťahu ku hrozbe vyvodzovania trestnoprávnej zodpovednosti podľa druhého oddielu štvrtej hlavy zákona č. 300/2005 Z. z.. K nároku na náhradu škody v dôsledku refundácie výdavkov žalobca uviedol, že v dôsledku neoprávnených krátení žalobcom riadne zúčtovaných oprávnených výdavkov, bol žalobca nútený uhradiť ďalšie oprávnené výdavky Projektu z vlastných prostriedkov, a to v celom rozsahu. Keďže žalovaný v rozpore so Zmluvou o NFP neposkytol žalobcovi časť NFP na úhradu oprávnených výdavkov Projektu, hoci na to bol a je zmluvne zaviazaný, vznikla žalobcovi v priamej príčinnej súvislosti s porušením Zmluvy o NFP žalovaným skutočná škoda vo výške 142.056,62 Eur. Uvedená výška škody zatiaľ nezohľadňuje náklady, ktoré musel žalobca vynaložiť v súvislosti s obstaraním finančných prostriedkov potrebných na úhradu oprávnených výdavkov. Žalobca sa žalobou domáha zaplatenia sumy 142.056,62 Eur s príslušenstvom nielen z titulu náhrady škody, ale aj z titulu plnenia zo Zmluvy o NFP, keďže systém financovania oprávnených výdavkov Projektu bol v Zmluve o NFP dohodnutý nielen formou zálohových platieb, ale aj refundáciou, t. j. náhradou už vynaložených nákladov. Žalobca si v konaní voči žalovanému uplatnil aj finančné zadosťučinenie v sume 50.000,- Eur ako nárok z nekalej súťaže.

Podaním žalobcu doručeným súdu dňa 07.11.2017 žalobca zobral žalobu v časti uplatňovanej sumy 50.000,- Eur späť a žiadal v tejto časti konanie zastaviť a požiadal o zmenu žaloby. Uznesením zo dňa 09.02.2018 súd zmenu žaloby pripustil v časti určenia neexistencie práva na zaplatenie.

Žalovaný vo vyjadrení k žalobe uviedol, že vo veci určenia neexistencie práva na zaplatenie nie je daný naliehavý právny záujem podľa § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku. Poukázal na to, že požadované určenie neexistencie práva zo strany žalobcu má len charakter prejudiciálnej otázky k prípadnému ďalšiemu sporu a zároveň určenie neexistencie práva na zaplatenie nevytvorí pevný právny základ, a teda nemôže naplniť preventívny charakter a ani nezabráni ďalším prípadným sporom medzi stranami sporu. Ohľadne nároku žalobcu na náhradu škody žalovaný uviedol, že neschválil žalobcovi žiadosť o platbu, v ktorej by si uplatňoval výdavok vo výške 142.056,62 Eur, a preto mu nemohol vzniknúť nárok na ich vyplatenie. Poukázal pritom na čl. 16 bod 4.15 VZP k Zmluve o NFP. Žalovaný neporušil svoju povinnosť zo Zmluvy o NFP z dôvodu, že žalobcovi nevznikol nárok na vyplatenie čiastky 142.056,62 Eur. Vo veci o zaplatenie 50.000,- Eur z titulu finančného zadosťučinenia mal za to, že sa nedopustil nekalej súťaže. Žiadal preto, aby súd žalobu v celom rozsahu zamietol a žalobcu zaviazal na náhradu trov konania žalovaného.

Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovení § 132 ods. 1, § 137 § 182, § 191, § 192, § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), § 39, § 40 ods. 1, § 420 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), § 265, § 272 ods. 1, § 269 ods. 2, § 266 ods. 4, § 272 ods. 1, § 273 ods. 1, § 373 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „OBZ“), § 12 ods. 2 zákona č. 528/2008 Z. z. o pomoci a podpore poskytovanej z fondov Európskeho spoločenstva, § 20 ods. 2 zákona č. 523/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Súd mal za preukázané, že medzi stranami sporu vznikol záväzkový vzťah, ktorý však strany sporu definovali odlišne. Sporným v konaní bolo krátenie poskytnutia zálohových prostriedkov, na základe vykonanej kontroly žiadosti o poskytnutie finančných prostriedkov zo zálohových platieb, kedy žalovaný neuznal výdavky žalobcu ako oprávnené, najskôr pri podaní žaloby suma nezúčtovaných zálohových platieb predstavovala celkom 78.670,20 Eur, v priebehu konania plnením dodatočným zo strany žalovaného sa ustálila na sume 58.828,12 Eur, čo žiadal žalobca určiť, že žalobca nie je povinný uvedenú sumu zaplatiť žalovanému z dôvodu, že počas konania došlo k čiastočnému späťvzatiu nároku. Namietal aj nezaplatenie výdavkov, ktoré žalovaný kvalifikoval ako neoprávnené v rámci formy refundácie výdavkov vo výške 142.056,62 Eur.

Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázanú existenciu vzťahu založeného na inomínatnej zmluve, podriadenej režimu Obchodného zákonníka, avšak s nevyhnutným rešpektovaním verejného prvkú, vzhľadom k charakteru žalovaného ako zmluvnej strany, ako aj predmetu plnenia v zmysle zmluvy. Keďže v danom prípade je predmetom určenia neexistencie povinnosti, súd v prvom rade skúmal podmienku naliehavosti právneho záujmu žalobcu na podanej žalobe. Poukázal na aktuálny právny stav, kedy v čase rozhodovania súdu nebola naliehavá potreba, žalobca negatívne určenie

podal ako preventívne opatrenie voči žalovanému, ktorému v prípade porušenia povinnosti žalobcu, vznikne nárok na vrátenie celej sumy vyplatených prostriedkov. Konštatoval, že v danej právnej veci ide len o preventívne určenie neexistencie povinnosti, bez následku vzniku, zmeny, alebo zániku práva na plnenie, nakoľko sa nejedná o hmotnoprávnu podmienku vyplývajúcu zo zákona. Je na žalovanom určenie, v akom rozsahu nárok vzniká, resp. o oprávnenosti nároku. Týmto určením by nebola odstránená neistota žalobcu, resp. nebola by daná istota na strane žalobcu (keďže ide o negatívne vymedzený petit). Súd pritom poukázal na rozsudky Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 M Cdo/7/2004 a sp. zn. 3Cdo/112/2004. Mal za to, že nie je možné začať konanie o určovanom petite žaloby, nakoľko jej základný predpoklad - naliehavý právny záujem na určení žalobcom nebol preukázaný. Nárok na refundáciu výdavkov, ktoré žalovaný neuhradil v celom, žalobcom požadovanom, rozsahu, ako prijímateľa platby oprávnených výdavkov Projektu, súd nepožal ako titul náhrady škody z dôvodu porušenia povinnosti žalobcu. Súd mal za to, že usmernenie RO č. N3/2007 patrí medzi dokumenty, na ktoré zmluva odkazuje. Vedomosť o obsahu aktuálneho znenia mohol získať žalobca zverejnením, s čím bol oboznámený a čo ani nenamietal. O potvrdení znalosti obsahu zmluvy svedčí aj bod 6.10. zmluvy, kde zmluvné strany prehlasujú, že obsahu a právnym účinkom zmluvy porozumeli a ich zmluvné prejavy sú dostatočne jasné, určité a zrozumiteľné. Súd uviedol, že pri tomto nároku na uplatnenie nároku z refundácií žalobca nepreukázal, v čom vidí porušenie konania/povinností žalovaného s poukazom na to, čo bolo zmluvne dohodnuté, že žalovaný má právo schvaľovať náklady ako oprávnené. Dospel tak k záveru, že žalovaný neporušil svoju povinnosť zo záväzkového vzťahu, žalobcovi nevznikla škoda, neexistuje bezprostredná príčinná súvislosť (kauzálny nexus) medzi konaním žalovaného a vznikom údajnej škody žalobcu a podľa VZP k Zmluve o NFP vznikne žalobcovi nárok na platbu iba v prípade, ak podá úplnú a správnu žiadosť o platbu, a to až v momente schválenia žiadosti o platbu žalovaným. Nárok žalobcu na vyplatenie príslušnej platby vzniká len v rozsahu, v akom žalovaný rozhodne o oprávnenosti výdavkov Projektu. Súd mal za to, že aj prekvalifikovaním titulu nároku, ako bol uplatnený žalobcom, na plnenie zo záväzkového zmluvného vzťahu, nebolo dôvodné vyhovieť tomuto nároku z dôvodu, že samotné schválenie žiadosti o poskytnutie NFP, a tým aj Projektu tvoriaceho súčasť žiadosti, ešte nezakladá nárok na úhradu 95 % priznaného NFP, nakoľko platné zmluvné dojednania uvedené vyššie, nárok prijímateľa podmieňujú bez ďalšieho oprávnenia poskytovateľa preskúmať a rozhodnúť, v akom rozsahu platbu schváli. Schvaľovanie, resp. kontrola poskytovateľa, je striktné upravená legislatívou a v tomto bode žalobca neunesol dôkazné bremeno tvrdení o vzniku platného nároku, ani o porušení povinnosti žalovaného, v dôsledku čoho by vznikol nárok na náhradu škody. S poukazom na uvedené súd žalobu zamietol a žalovanému, ktorý mal vo veci plný úspech, priznal náhradu trov konania proti žalobcovi.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Svoje podanie odôvodnil tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP.

Právny záver súdu prvej inštancie o nedostatku naliehavého právneho záujmu na strane žalobcu na určení neexistencie práva na zaplatenie 78.670,20 Eur považoval za nesprávny. Tým, že súd nesprávne posúdil otázku naliehavého právneho záujmu a po vecnej stránke sa žalobou v tejto časti nezaoberal, zároveň odoprel žalobcovi spravodlivosť (denegatio iustitiae), čím súd zasiahol do práva žalobcu na spravodlivý proces. Namietal nepreskúmateľnosť odôvodnenia rozhodnutia vo vzťahu k záveru o absencii naliehavosti právneho záujmu žalobcu na požadovanom určení. Uviedol, že samotná skutočnosť, že ide o negatívne vymedzený petit, nemôže odôvodňovať absenciu naliehavosti právneho záujmu, pričom naliehavosť právneho záujmu v zmysle konštantnej judikatúry môže spočívať aj v naliehavej potrebe odstránenia právnej neistoty v právnom postavení žalobcu. Poukázal na to, že súd by mal v odôvodnení rozsudku aj vysvetliť, čo by sa (ne)zmenilo v tvrdenom neistom právnom postavení žalobcu, ak by súd požadované negatívne určenie vyslovil. Uvedené v napádanom rozsudku absentuje. Žalobca navyše na preukázanie naliehavosti právneho záujmu predložil súdu listinný dôkaz - výzvu žalovaného adresovanú žalobcovi zo dňa 14.11.2016, ktorou žalobca žalovaného vyzval na vrátenie sumy NFP vo výške 58.828,12 Eur, pričom ho poučil o možných následkoch jej nevrátenia, ktorý dôkaz však ostal súdom opomenutý, hoci práve ním žalobca preukazuje naliehavý právny záujem na požadovanom negatívnom určení. Žalobca trval na tom, že naliehavý právny záujem na požadovanom určení má z nasledujúcich dôvodov, ktoré ostali súdom opomenuté. Neistý právny stav žalobcu je

spôsobený rizikom možných sankčných dôsledkov z dôvodu údajného porušenia finančnej disciplíny podľa § 31 zákona o rozpočtových pravidlách a tiež z dôvodu, že žalovaný by mohol (hoci podľa názoru žalobcu neoprávnené) odstúpiť od Zmluvy o NFP pre podstatné porušenie Zmluvy o NFP a žiadať vrátenie celého NFP. Určením, že žalovaný právo na „vrátenie“ časti NFP nemá, sa podľa názoru žalobcu definitívne vyrieši stav jeho právnej neistoty, ako vo vzťahu k vzniku eventuálnych zodpovednostných vzťahov podľa Zmluvy o NFP, tak aj podľa zákona č. 528/2008 Z. z., či zákona o rozpočtových pravidlách a vytvorí sa pevný právny základ pre právny vzťah účastníkov sporu. Žalobca podporne poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Obdo 10/2008 zo dňa 19.12.2008 a sp. zn. 5Ob0/12/2018 z 23.05.2019.

Vo vzťahu k zamietnutiu žaloby o zaplatenie sumy 142.056,62 Eur žalobca taktiež namietal nedostatok dôvodov uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku. Žalobca do konania vniesol celý rad argumentov majúciich zásadný význam pre rozhodnutie vo veci, ktoré ostali súdom opomenuté. Otázkou „oprávnenosti výdavkov“ Projektu sa súd v odôvodnení rozsudku vôbec nezaoberal. Žalobca namietal, že žalovaný môže vykonať kontrolu „oprávnenosti výdavkov“ Projektu len v medziach určených Zmluvou o NFP a postupom podľa osobitných predpisov verejného práva, nemôže si svojvoľne zmyslieť 3, či 5 rokov od uzatvorenia Zmluvy o NFP, že za neoprávnené bude považovať aj výdavky, o ktorých to Zmluva o NFP neustanovila. V tejto súvislosti poukázal na princíp zákazu retroaktivity, princíp právnej istoty, pričom aj princíp *lex retro non agit* je princípom všeobecným a sledujúc ochranu v posudzovanom prípade žalobcom nadobudnutých práv na základe Zmluvy o NFP, nie je v súlade s týmto princípom taká jednostranná zmena dokumentu obsahujúceho zmluvné podmienky, ktorá druhú zmluvnú stranu bez jej súhlasu a vedomia spätne zbavuje na základe Zmluvy o NFP už skôr nadobudnutých práv, a to čo i len čiastočne. Neudržateľnosť takéhoto prístupu vyplýva aj zo žalobcom predloženého dôkazu, ktorý ostal súdom prvej inštancie nevyhodnotený a síce Správa z vládneho auditu č. A 467 K 2987. Zdôraznil, že v prípade Zmluvy o NFP je nepochybné, že právo obsahujúce v sebe aj právny nárok vzniklo žalobcovi v okamihu uzatvorenia Zmluvy o NFP. Pokiaľ ide o sporné interné usmernenie RO č. N3/2007 k správnosti výdavkov pre programové obdobie 2007-2013 v zmysle neskorších aktualizácií, žalobca poukázal na objektívnu prípustnosť rôznych výkladov ustanovenia Zmluvy o NFP práve v časti „v zmysle neskorších aktualizácií“ a z tohto dôvodu na nevyhnutnosť aplikácie interpretačného pravidla podľa § 266 ods. 4 OBZ. Keďže sporné slovné spojenie v Zmluve o NFP prvýkrát použil žalovaný (podľa § 15 ods. 2 zákona 528/2008 Z.z.: „riadiaci orgán zašle žiadateľovi návrh zmluvy“), musí byť vykladané na jeho ťarchu, a teda v prospech významu, ktorý mu prikladá žalobca. Žalobca tvrdil, že oprávnenosť ním uplatnených výdavkov sa má posudzovať podľa usmernenia RO N3/2007 v znení účinnom v čase uzatvorenia Zmluvy o NFP. Namietal, že tvrdenie, že akékoľvek ďalšie jednostranné zmeny tohto predpisu žalovaným bez vedomia a vôle žalobcu by mali byť rovnako súčasťou zmluvy, popiera princíp zákazu retroaktivity, či princíp zmluvnej slobody. Dal do pozornosti, že samotným aktom schválenia žiadosti o NFP a rozpočtu Projektu žalovaný potvrdil, že rozpočtované náklady sú v súlade s podmienkami dohodnutými v Zmluve o NFP. Ak sú potom výdavky uplatňované v súlade s týmto rozpočtom a súčasne spĺňajú podmienky oprávnenosti podľa Zmluvy o NFP vrátane prílohy - usmernenia N3/2007 v znení účinnom v čase uzavretia Zmluvy o NFP, nemožno dospieť k inému záveru než tomu, že žalobca preukázal oprávnenosť výdavkov v súlade so zmluvou, v dôsledku čoho mu podľa bodu 5.32 Zmluvy o NFP vznikol nárok na plnenie zo strany žalovaného. Zdôraznil, že primeranosť, hospodárnosť a efektívnosť zmluvne dohodnutých cien žalovaný na niekoľkých stupňoch overoval a potvrdil. Ďalej namietal, že súd žiadnym spôsobom nezodôvodnil, v čom by mala spočívať záväznosť usmernenia RO N3/2007 v znení aktualizácií ako „aktu sui generis“ pre žalobcu ako zmluvnú stranu NFP a nezaujal žiadne stanovisko ani k otázke, v akom znení, prípadne od čoho iného, tento akt odvíja svoju právnu záväznosť pre žalobcu. Žalobca poukázal na to, že v konaní namietal aj nedodržanie formálneho postupu zmeny Zmluvy o NFP jednostranným aktom žalovaného - usmernenie v znení aktualizácií, ktoré nadobudli účinnosť až v čase po uzatvorení zmluvy, no táto argumentácia ostala súdom opomenutá, hoci je podstatná pre spravodlivé rozhodnutie vo veci. Žalobca namietal nedostatočnosť a nepresvedčivosť odôvodnenia napadnutého rozsudku.

Okrem toho žalobca namietal nesprávnosť výroku o trovách. Uviedol, že vzhľadom na nesprávnosť posúdenia merita veci bolo nesprávne rozhodnuté aj o práve na náhradu trov konania. Zároveň z procesnej opatrnosti tvrdil, že súd mal pri rozhodovaní vychádzať z § 257 CSP. Žalobcovi nebolo zrejmé, prečo súd nevzal do úvahy pri rozhodovaní o práve na náhradu trov konania skutočnosť, že žalovaný je ústredným orgánom verejnej moci. V tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 78/03 zo dňa 09.09.2004. Uviedol, že z verejne dostupných internetových zdrojov (Schéma organizačnej štruktúry MPSVR SR) je zrejmé, že žalovaný ako štátny orgán má v rámci svojej organizačnej štruktúry zriadený Odbor právnych služieb, a teda bol vybavený príslušnými organizačnými zložkami finančne aj

personálne zaistenými zo štátneho rozpočtu, ktorými mohol zabezpečiť hájenie svojich záujmov pred súdom aj bez využitia právnych služieb zo strany advokáta. Ak tak žalovaný urobil, nemožno mu to upierať, avšak náklady, ktoré mu z toho titulu vznikli, nie sú účelnými, a to práve vzhľadom na existujúci personálny aparát žalovaného v rámci jeho vlastnej organizačnej štruktúry. Zdôraznil, že z rozhodovacej činnosti slovenských aj českých súdov vyplýva, že štátu ako účastníkovi občianskoprávneho konania na súde nemožno úplne uprieť právo na zastúpenie advokátom, ale nárok na náhradu takto vzniknutých trov štátu má len vo výnimočných prípadoch, ak nie je orgán personálne vybavený na to, aby sa kvalifikovane zastúpil sám. S ohľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a zároveň, aby súdu prvej inštancie uložil, aby o náhrade trov konania (t. j. aj odvolacieho konania) rozhodol v novom rozhodnutí vo veci samej.

3. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný podaním doručeným súdu dňa 04.06.2020. Mal za to, že odôvodnenie napadnutého rozsudku podáva ucelenú a dostatočne vyčerpávajúcu odpoveď na všetky podstatné skutkové a právne otázky nastolené v konaní, pričom námietky žalobcu nemajú skutkový, ani právny základ. Zdôraznil, že žalobca v konaní nepreukázal oprávnenosť výdavkov. Žalobca postupoval pred súdom prvej inštancie zmätočne, pričom ani nebolo zrejmé, z čoho pozostávajú žalované čiastky a žalobca uvedené ani riadne nezdôvodnil. Žalobca nepoukázal ani na jedno ustanovenie Zmluvy o NFP, ktoré by porušil žalovaný a zároveň nezdôvodnil, na akom právnom základe si uplatňuje žalovanú čiastku. Žalobca ohľadom vzniku, existencie a splatnosti domnelého nároku uplatneného v tomto konaní, neuniesol bremeno tvrdenia, a tým ani dôkazné bremeno. Zastával názor, že žaloba a požadovaný nárok žalobcu sú nepreskúmateľné. Podotkol, že žalobca si žalobou neuplatňoval úroky z omeškania z dôvodu, že nevedel určiť splatnosť svojej domnej pohľadávky.

Vo vzťahu k zamietnutiu žaloby o určenie neexistencie práva žalovaného, žalovaný zdôraznil, že žalobca nepreukázal vynaloženie finančných prostriedkov v zmysle Zmluvy o NFP, ktorých sa určovací výrok týka a nepredložil ani základnú dokumentáciu ako faktúry, výpisy z bankových účtov, prezenčné listiny, pracovné zmluvy, pracovné výkazy, zmluvy s dodávateľom služieb a podobne. Žalobca neuniesol dôkazné bremeno ohľadne tvrdenia existencie naliehavého právneho záujmu. Zároveň vzhľadom na formuláciu určovacieho návrhu (petitu) nebolo možné overiť existenciu naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení. Odpoveď súdu na žalobcom uvádzané negatívne určenie, by neodstraňovala stav právnej neistoty žalobcu, určovací výrok by žalobcovi nevytvoril právny základ pre vyhnutie sa administratívnoprávnej zodpovednosti. Zároveň poukázal na nesprávnosť argumentácie žalobcu, že civilné súdy pri rozhodovaní súkromnoprávných sporov sú príslušným orgánom, ktorých rozhodnutie by bolo záväzné pre správne orgány s poukazom na § 40 ods. 1 Správneho poriadku ohľadom otázok týkajúcich sa porušenia finančnej disciplíny. Na konanie a rozhodovanie o prípadnom porušení finančnej disciplíny je v posudzovanom prípade zákonom určený a personálne a metodicky vybavený špecializovaný subjekt - Úrad vládneho auditu /§ 4 ods. 4 písm. b) zákona č. 357/2015 Z. z./ Rovnako je podľa názoru žalovaného neopodstatnená argumentácia žalobcu, že určovací výrok by zabránil odstúpeniu od Zmluvy o NFP pre jej podstatné porušenie zo strany žalovaného. Ohľadom nedostatku naliehavého právneho záujmu na určovacom výroku ďalej odkázal na svoju argumentáciu vo vyjadrení zo dňa 19.01.2016 a vyjadrení zo dňa 17.01.2018.

Vo vzťahu k zamietnutiu žaloby v časti o zaplatenie sumy žalovaný uviedol, že žalobca konal v rozpore so Zmluvou o NFP. V zmysle bodu 5.1 Zmluvy o NFP bolo dohodnuté financovanie iba systémom zálohových platieb, žalobca si však v zmysle podanej žaloby uplatňuje úplne iný systém financovania, a to systém refundácie. Mal za to, že žalobca ani nemal vykonávať jednotlivé aktivity bez poskytnutia zálohovej platby žalovaným. Žalobca podľa názoru žalovaného nepreukázal, že žalovaný krátil výdavky podľa limitov uvedených v Usmernení RO č. N3/2007. K Správe z vládneho auditu č. A 467 K 2987 žalovaný uviedol, že predmetná správa bola predkladaná aj v iných súdnych konaniach žalovaného. Vyjadrenie uvedené v Správe z vládneho auditu malo len odporúčací charakter a záver z tejto správy už bol prekonaný. Zdôraznil, že Usmernenie N3/2007 nie je všeobecne záväzným právnym predpisom, preto sa na Usmernenie N3/2007 nemôže vzťahovať ani zásada zákazu retroaktivity, ako je to uvedené v predmetnej správe. K tvrdeniu žalobcu, že nárok na poskytnutie NFP vzniká priamo zo Zmluvy o NFP žalovaný poukázal na to, že žalobca neuviedol akékoľvek konkrétne ustanovenie Zmluvy o NFP alebo zákona, z ktorého by uvedené vyplývalo. Tvrdenie žalobcu, že žalovaný kontroloval hospodárnosť použitia pomoci a podpory v súlade s § 24b ods. 2 písm. c) zákona č. 528/2008 Z. z. a výsledkom toho bolo schválenie žiadosti o NFP a uzatvorenie Zmluvy o NFP, čím má podľa žalobcu vzniknúť právny nárok na zaplatenie NFP podľa Zmluvy o NFP, je podľa žalovaného v rozpore s uvedeným zákonom. Ustanovenie § 24b ods. 2 písm. c) zákona č. 528/2008 Z. z. sa totiž týka kontroly projektov, ku ktorým už bola schválená žiadosť o NFP a uzatvorená zmluva, t. j. týka sa kontroly realizácie projektu, nie kontroly

žiadosti o poskytnutie NFP. Konanie o žiadosti o NFP sa spravuje inými ustanoveniami, a to § 14 zákona č. 528/2008 Z. z., pričom táto fáza poskytovania NFP je zakončená uzatvorením zmluvy. Až následne po uzatvorení zmluvy nastáva fáza realizácie projektu, na ktorú sa vzťahujú Spoločné ustanovenia k poskytovaniu pomoci a podpory (štvrtý oddiel druhej časti zákona č. 528/2008 Z. z.). Kontrola projektu v zmysle § 24b zákona č. 528/2008 Z. z. sa teda vykonáva počas realizácie projektu po uzatvorení Zmluvy o NFP.

Tvrdenie žalobcu o neúčelnosti trov žalovaného považoval za nesprávne z dôvodu, že (i) žalovaný nedisponuje dostatočným množstvom pracovníkov, ktorí majú právnické vzdelanie, na zastupovanie vo všetkých kauzách žalovaného, ako tvrdí žalobca. Poskytované právne služby pre žalovaného sa týkajú najmä agendy Operačného programu Zamestnanosť a sociálna inklúzia. V ostatných veciach sa zastupuje žalovaný prostredníctvom svojich zamestnancov, (ii) voči žalovanému je vedené veľké množstvo konaní súvisiacich s agendou Operačného programu Zamestnanosť a sociálna inklúzia, pričom vo väčšine prípadov sa jedná o neúčelné uplatňovanie práva. Ak by žalovanému nebola, v prípade úspechu, priznaná náhrada trov právneho zastúpenia, tak by prijímateľom ako žalobcom bolo umožnené podávať nepodložené žaloby bez rizika, t. j. bez zodpovednosti za výsledok súdneho konania, (iii) žalovaný poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 M Cdo 16/2012, (iv) žalovaný poukázal na nález Ústavného súdu SR č. k. IV. ÚS 84/2014-31. Dal do pozornosti, že Krajský súd v Bratislave sa s obdobnou námietkou v obdobnom konaní vysporiadal v rozsudku č. k. 7Co/90/2016-670 zo dňa 26.09.2018. Ďalej uviedol, že rozhodnutia, na ktoré poukazuje žalobca, vychádzali z inej právnej úpravy, aká je platná v súčasnosti. Žalobca neosvedčil akékoľvek dôvody hodné osobitného zreteľa. Zároveň žalovaný poukázal na to, že v konaní predložil početné rozhodnutia, kde v obdobných veciach bola žalovanému priznaná náhrada trov konania. Okrem toho poukázal na vznesenú námietku premičania a nečinnosť žalobcu v konaní. Záverom dal do pozornosti rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 10Co/81/2018-444 zo dňa 25.07.2019. Vzhľadom na uvedené žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil a žalobcu zaviazal na náhradu trov odvolacieho konania žalovaného v plnom rozsahu.

4. Ďalšie vyjadrenie nebolo podané.

5. Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací podľa § 34 CSP, preskúmal vec v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) bez nariadenia pojednávania, pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku bol v súlade s § 219 ods. 1, 3 a § 378 ods. 1 CSP oznámený na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Bratislave. Odvolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok č. k. 26Cb/57/2015-492 zo dňa 16.10.2019 je potrebné potvrdiť ako vo výroku vecne správny.

6. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

7. Odvolací súd sa v zmysle § 387 ods. 1 CSP v zásade stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia Okresného súdu Bratislava I č. k. 26Cb/57/2015-492 zo dňa 16.10.2019, pretože vo výroku vykazuje známky vecnej správnosti. V odvolaní žalobca neargumentuje žiadnymi skutočnosťami a dôkazmi, ktoré by mali za následok zrušenie daného rozhodnutia. Z konania pred súdom prvej inštancie i odvolacím súdom iný, než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver nevyplýva a v odvolaní uvedené argumenty nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci. Na zdôraznenie správnosti napádaného rozhodnutia uvádza odvolací súd nasledovné:

8. V prejednávanej veci sa žalobca podanou žalobou, po jej čiastočnom späťvzatí, domáha jednak určenia neexistencie práva žalovaného na zaplatenie sumy vo výške 58.828,12 Eur a jednak zaplatenia sumy vo výške 142.056,62 Eur. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom I. výrokom konanie v časti o zaplatenie sumy vo výške 50.000,- Eur z titulu finančného zadostučinenia zastavil. II. výrokom žalobu zamietol. III. výrokom priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Žalovaný s uvedeným nesúhlasil a odvolaním napadol II. a III. výrok rozhodnutia súdu prvej inštancie namietajúc odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f), h) CSP.

9. Svoje rozhodnutie o zamietnutí žaloby v časti určovacieho petitu, ktorým sa žalobca domáhal určenia neexistencie práva žalovaného na zaplatenie sumy 58.828,12 Eur, súd prvej inštancie odôvodnil tým, že v konaní nebol žalobcom preukázaný základný predpoklad takejto žaloby, a to naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Odvolací súd sa s uvedeným záverom súdu prvej inštancie v celom

rozsahu stotožňuje a odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd na doplnenie uvádza, že určovací žaloba predpokladaná § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (účinného do 30.06.2016) má miesto jednak tam, kde možno pomocou nej eliminovať stav ohrozenia práva alebo neistoty v právnom vzťahu a k zodpovedajúcej náprave nemožno dospieť inak, jednak v prípadoch, v ktorých určovací žaloba účinnejšie než iné právne prostriedky vystihuje obsah a povahu príslušného právneho vzťahu a jej prostredníctvom možno dosiahnuť úpravu, tvoriacu určitý právny rámec, ktorý je zárukou odvrátenia budúcich sporov účastníkov. Tieto funkcie určovacej žaloby korešpondujú práve s podmienkou naliehavého právneho záujmu; ak nemožno v konkrétnom prípade očakávať, že ich určovací žaloba bude plniť, nebude ani naliehavý právny záujem na takomto určení (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 111/2008, zo dňa 30. júna 2009).

10. Odvolací súd poukazuje na to, že je úlohou žalobcu preukázať naliehavý právny záujem na požadovanom určení práva. Pri určovacích žalobách samotná dôvodnosť skutkových a právnych tvrdení žalobcu ešte neznamená, že prípadný vyhovujúci určovací rozsudok bude mať pre žalobcu právny význam, teda či bude sporové súdne konanie užitočné alebo zbytočné. Žalobca v zásade nemá naliehavý právny záujem na určení, či tu právo je alebo nie je, ak už k porušeniu práva došlo. Ochranu už porušeného práva môže dosiahnuť žalobou na plnenie. Doktrína preventívneho charakteru určovacej žaloby vychádza preto z toho, že žalobca má naliehavý právny záujem vtedy, ak k porušeniu jeho práva zatiaľ nedošlo, avšak jeho právo je neisté alebo ohrozené. Stav tejto neistoty alebo ohrozenia možno preventívne odstrániť tým, že bude existovať rozhodnutie o existencii alebo neexistencii práva. Z doktríny preventívneho charakteru určovacej žaloby vyplýva, že žalobný nárok na plnenie konzumuje aj určovací žalobný nárok.

11. Podľa žalobcu je neistý právny stav spôsobený rizikom možných sankčných dôsledkov, čo je preukázané Výzvou žalovaného adresovanou žalobcovi zo dňa 14.11.2016 o vrátenie finančných prostriedkov. Preventívnou žalobou o určení, že žalovaný nemá právo na vrátenie časti NFP, sa podľa jeho názoru definitívne vyrieši stav neistoty ako vo vzťahu k zodpovednostným vzťahom podľa Zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku č. 27140130139/2008 (ďalej len „Zmluva o NFP“), ako aj podľa zákona č. 528/2008 Z. z. o pomoci a podpore poskytovanej z fondov Európskeho spoločenstva, či zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov, s čím nemožno súhlasiť. Odvolací súd predovšetkým poukazuje na skutočnosť, že k porušeniu práva už došlo, čoho dôsledkom je podaná žaloba. Určovacou žalobou o neexistencii práva sa nepredídne prípadným ďalším sporom, keďže ide len o vyriešenie čiastkovej otázky vo vzťahu k prípadným zmluvným, resp. zákonným zodpovednostným nárokom. Navyše je potrebné uviesť, že negatívny určovací výrok tak, ako ho formuloval žalobca, je nepostačujúci, pretože nie je zrejmé, aký právny titul má byť základom neexistencie práva na vrátenie konkrétnej finančnej čistky. Tomu zodpovedá aj skutočnosť, že nie je vylúčené, že vo vzťahu k žalobcovi budú uplatnené iné zodpovednostné nároky na základe rôznych právnych titulov. S poukazom na uvedené odvolací súd dospel zhodne so súdom prvej inštancie k záveru, že žalobca v konaní nepreukázal naliehavý právny záujem na požadovanom určení neexistencie práva žalovaného na zaplatenie sumy 58.828,12 Eur. V danom prípade nedošlo zo strany súdu k odopretiu spravodlivosti, ani k odňatiu práva žalobcu na spravodlivý proces, ako nedôvodne tvrdil žalobca. Konajúci súd bol totiž povinný skúmať existenciu naliehavého právneho záujmu žalobcu na požadovanom určení a ak dospel k záveru, že tento nie je daný, postupoval správne, keď žalobu zamietol bez skúmania jej vecnej opodstatnenosti.

12. V konaní bol ďalej sporný nárok žalobcu na refundáciu výdavkov v sume 142.056,62 Eur, ktoré žalovaný neuhradil v celom, žalobcom požadovanom, rozsahu, a to z dôvodu neuznania uplatnených výdavkov ako oprávnených. Súd prvej inštancie žalobu zamietol i v tejto časti, keď dospel k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno tvrdení o vzniku nároku na náhradu škody a žalobcovi nevznikol nárok na zaplatenie predmetnej sumy ani z titulu plnenia zo záväzkového zmluvného vzťahu. S uvedeným záverom prvoinštančného súdu sa odvolací súd taktiež plne stotožňuje. Konajúci súd správne právne posúdil Zmluvu o NFP ako inominátnu zmluvu podriadenú režimu Obchodného zákonníka, avšak s nevyhnutným rešpektovaním verejného prvku, vzhľadom k charakteru žalovaného ako zmluvnej strany, ako aj predmetu plnenia v zmysle zmluvy. V posudzovanom prípade sa obsah vzniknutého právneho vzťahu riadi ustanoveniami Obchodného zákonníka a aj predpismi verejného práva upravujúcimi nakladanie so štátnymi finančnými prostriedkami. Keďže predmetom Zmluvy o NFP je použitie verejných finančných prostriedkov, akcentuje sa na kontrolu použitia týchto prostriedkov, teda aj kontrolu oprávnenosti výdavkov. Zo Všeobecných zmluvných podmienok k zmluve o poskytnutí

nenávratného finančného príspevku, ktoré v zmysle čl. 6 bod 6.3 Zmluvy o NFP tvorili neoddeliteľnú súčasť zmluvy (ďalej len „VZP“), pritom žalovanému plynie povinnosť overovať reálnosť, oprávnenosť, správnosť, aktuálnosť a neprekrývanie sa nárokováných výdavkov, povinnosť posúdiť, či požadovaná suma v žiadosti o platbu zodpovedá údajom uvedeným v priložených dokladoch a napokon, či suma zodpovedá rozpočtu projektu, t. j. prijímateľovi vznikne nárok na vyplatenie požadovanej sumy iba v rozsahu, v akom poskytovateľ rozhodne o oprávnenosti výdavkov. Je nutné zdôrazniť, že oprávnenie žalovaného neuznať výdavky nevyplýva len zo Zmluvy o NFP, ale aj z ustanovenia § 7 ods. 6 zákona č. 528/2008 Z. z. o pomoci a podpore poskytovanej z fondov Európskeho spoločenstva: „riadiaci orgán je oprávnený pozastaviť, zamietnuť alebo upraviť výšku platby pre projekt alebo jeho časť, ak zistí nedostatky v postupe prijímateľa a partnera pri realizácii pomoci a podpory.“

13. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie konštatuje, že nárok na vyplatenie príslušnej platby mohol žalobcovi vzniknúť iba v prípade podania úplnej a správnej žiadosti o platbu až momentom schválenia žiadosti o platbu poskytovateľom a iba v rozsahu, v akom poskytovateľ (žalovaný) rozhodol o oprávnenosti výdavkov projektu. Uvedené platí rovnako pre systém zálohových platieb, ako aj pre systém kombinácie zálohových platieb a refundácie. Odvolací súd zdôrazňuje, že samotné schválenie Žiadosti o NFP nezakladá nárok na 95 % priznaného NFP, nakoľko zmluvné podmienky nárok prijímateľa na úhradu výdavkov podmieňujú oprávnením poskytovateľa preskúmať a rozhodnúť, v ako rozsahu platbu schváli. Žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie nepreukázal oprávnenosť výdavkov, nepreukázal vynaloženie finančných prostriedkov v zmysle Zmluvy o NFP, ktoré si žalobou uplatnil.

14. V čl. 3 bod 3.2 Zmluvy o NFP sa poskytovateľ zaväzuje, že na základe zmluvy poskytne prijímateľovi konečnú sumu nenávratného finančného príspevku vo výške 95 % zo schválených oprávnených výdavkov. To znamená, že uvedená čiastka je maximálna výška NFP, avšak nie je to suma, ktorá musí byť prijímateľovi, teda žalobcovi, aj zaplatená, resp. na ktorú vznikne prijímateľovi nárok. Žalobca teda nemohol, ani nemôže, automaticky očakávať preplatenie celého nenávratného finančného príspevku. Žalovaný má zákonnú povinnosť kontrolovať hospodárnosť výdavkov, ktorá mu vyplýva z § 24b ods. 2 písm. c) zákona č. 528/2008 Z. z. o pomoci a podpore poskytovanej z fondov Európskeho spoločenstva v znení neskorších predpisov. Vo vzťahu k argumentácii žalobcu odvolací súd dáva do pozornosti čl. 14 bod 1 písm. d) VZP a bod 3.2.1. písm. e) Príručky pre prijímateľa, v zmysle ktorých oprávnené výdavky musia zodpovedať cenám bežným (obvyklým) na trhu v čase ich vzniku a v mieste ich vzniku, t. j. nie v čase podpisu Zmluvy o NFP.

15. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd považuje za správny právny záver súdu prvej inštancie, že žalobca neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k tvrdeniam o vzniku nároku na náhradu škody, nakoľko v konaní nebolo preukázané porušenie povinnosti žalovaného, ako ani ďalšie predpoklady vzniku zodpovednosti za spôsobenú škodu žalobcovi. Zároveň možno za situácie, kedy v konaní bolo preukázané, že nárok tvoriaci predmet konania nebol schválený poskytovateľom ako oprávnený výdavok, prijať záver, že žalobca sa nemôže s úspechom domáhať svojho práva prostredníctvom žaloby na plnenie zo záväzkového zmluvného vzťahu vzhľadom na skutočnosť, že takýto nárok mu nevznikol.

16. Odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú námietku žalobcu ohľadne nedostatočného odôvodnenia a nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozhodnutia vysporiadal so všetkými podstatnými a pre rozhodnutie relevantnými argumentmi sporových strán a svoje rozhodnutie zároveň podrobne a presvedčivo odôvodnil. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd zrozumiteľne vysvetlil dôvody, ktoré ho viedli k záveru o nedôvodnosti žaloby. Podľa názoru odvolacieho súdu odôvodnenie napadnutého rozsudku spĺňa všetky kritériá, ktoré na odôvodnenie súdneho rozhodnutia kladie ustanovenie § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd nezistil žiadne pochybenie v procesnom postupe súdu, ktorým by znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a nezistil ani akúkoľvek inú vadu konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

17. Odvolacie námietky žalobcu týkajúce sa výroku o náhrade trov konania, namietajúceho neúčelnosť nákladov trov právneho zastúpenia žalovaného, disponujúceho odborom právnych služieb, odvolací súd nepovažuje za dôvodné. Odvolací súd poukazuje na to, že za účelne vynaložené trovy konania možno pokladať iba také, ktoré museli byť procesnou stranou nevyhnutne vynaložené na to, aby mohla riadne obhajovať svoje porušené alebo ohrozené subjektívne právo na príslušnom súde. Trovy konania vzniknuté v súvislosti so zastúpením účastníka advokátom je potrebné zásadne považovať za

vynaložené účelne na riadne uplatňovanie, resp. bránenie práva na súde. Iba v celkom výnimočných situáciách, najmä v prípade zneužitia práva na zastúpenie advokátom, by mohlo ísť o trovy konania, ktoré by sa nedali kvalifikovať ako vynaložené účelne. (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 457/2014-27 zo dňa 15. októbra 2014) V prejednávanej veci (s prihliadnutím na predmet konania, náročnosť právneho posúdenia nároku, okolnosť, že žalovaný neinicioval súdne konanie) však zo strany žalovaného o prípad zneužitie práva na zastúpenie advokátom nešlo a námietky žalobcu popierajú účel náhrady trov konania, ktorým je kompenzácia výdavkov účastníka konania, ktoré musel vynaložiť na účelné uplatňovanie alebo bránenie svojho práva. Odvolací súd v danom prípade nevzhliadol dôvody hodné osobitného zreteľa podľa ustanovenia § 257 CSP, ktoré by odôvodňovali nepriznanie náhrady trov konania úspešnej strane.

18. Vo vzťahu k odvolacej argumentácii žalobcu odvolací súd tiež pripomína, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo sporovej strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 97/97).

19. Na záver považuje odvolací súd za potrebné doplniť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom konaní, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 16.11.2011, sp. zn. 6 Cdo 145/2011).

20. Odvolací súd s ohľadom na vyššie uvedené napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 26Cb/57/2015-492 zo dňa 16.10.2019 v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vo výroku vecne správny.

21. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté v súlade s § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

22. O výške náhrady trov konania rozhodne v zmysle § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

23. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).